

νιον τὴν ὁποίαν σὰς εἰδείξα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, καὶ σὰς διηγῆθην ὅτι τὴν ἔλαβα πολεμῶν μὲ Γάλλον πειρατὴν;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέβαλε τὴν φενάκην του καὶ εἰδείξε μέγα τραῦμα εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ.

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης ὉΚαρὲλ, ἐνθουσιαστικῶς, αὐτὴν τὴν περίστασιν, καὶ νομίζω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶδα εἰς Δουβρ, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἐγνώρισα κατ' ἀρχὰς ἕνεκα τῆς φενάκης του. Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐποχὴν τῆς ἐπανόδου μου ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἠμπορῶ νὰ σὰς τὴν εἰπῶ, διότι τὴν ἐσημείωσα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

Καὶ ἀνοίξας τὸ χαρτοφυλάκιόν του εἰδείξεν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς του ἦτο αὐτὴ ἐκείνη δι' ἣν κατηγορεῖτο ὁ Καχάγας, καὶ εὐθὺς θαυμασμὸς κατέλαβεν ὅλον τὸ ἀκροατήριον. Ὁ πρόεδρος προσεκάλεσε τοὺς ἐνόρκους νὰ ἀποχωρήσωσιν ἐκ νέου εἰς τὸ δωματίον αὐτῶν ἀφοῦ ὁ συνταγματάρχης ἐβεβίωσεν ἐνόρκως τὴν μαρτυρίαν του. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ μικρὸν ἐξεδόθη ἀθωωτικὴ ἐτυμηγορία ὁ δὲ κατηγορούμενος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἐπευφημούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ τὰ θυλάκια ἔχων πλήρη νομισμάτων τὰ ὁποῖα γενομένου ἔρανου εἰδύθησαν αὐτῷ.

Ὁ συνταγματάρχης ὉΚαρὲλ εἰδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ δικαστηρίου, προσεκλήθη νὰ γευθῆ μετὰ τοῦ προέδρου καὶ νὰ παρευρεθῆ τὸ ἑσπέρας εἰς χορὸν. Ἐπροφασίσθη ὅμως εἰπὼν ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβε τὸν ἐβίαζον ἵνα ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τοῦ φίλου του Βαλλυμαγοροῦ. Ὁ πρόεδρος, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ οἱ λοιποὶ ἐλυπήθησαν μὲν διὰ τὴν ἄρνησιν, παρηγορήθησαν ὅμως μαθόντες ὅτι τὴν ἐπιούσαν θὰ εὑρισκον αὐτὸν εἰς τοῦ Μαρκεφίου, ὅπου ἔμελλε νὰ παρευρεθῶσι καὶ οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἑνορκοὶ καὶ πάντες οἱ γνωστότεροι κάτοικοι τῆς χώρας. Μετὰ ταῦτα ὁ συνταγματάρχης ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχον καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βαλλυμαγοροῦ.

Τὴν δ' ἐπομένην νύκτα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπανερχόμενος ἀπὸ τὸν χορὸν συνελήφθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὑπὸ τριῶν ληστῶν, οἱ τινες ἔβαλον χεῖρα εἰς τὸ ὡρολόγιόν του καὶ εἰς σημαντικὴν ποσότητα χρυσοῦ καὶ τραπεζογραμμάτων. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐνωματῖα ἐφίππων χωροφυλάκων ἐλθοῦσα συνεπλάκη μετὰ τῶν τριῶν ληστῶν, οἱ τινες τραυματισθέντες συνελήφθησαν, καὶ πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὴν πόλιν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξέπνευσεν. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἀνεγνωρίσθησαν ὅτι ἦσαν ὁ μὲν, ὁ Τερέντιος Καχάγας, ὁ ἀπολυθεὶς τὴν προτεραίαν, ὁ δὲ, ὁ ὑποτιθέμενος συνταγματάρχης ὉΚαρὲλ, ὃς τις ἦτο ὁ περίφημος καὶ τρομερὸς Κίλτυ, οἱ τινες μετὰ τι-

νας ἡμέρας δικασθέντες καταδικάσθησαν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Ὁ δὲ τρίτος ὁ φονευθεὶς κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἦτο ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ συνταγματάρχου. Περιττὸν βεβαίως νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ ἄλλοθι εἶχε συναποφασισθῆ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν ἄλλων, οἱ τινες εἶχον λάβει τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσιν εἰς τὴν φυλακὴν ἐπὶ λόγῳ συγγενείας. Ἡ δὲ τόλμη καὶ ἡ ἀγχίνοια τοῦ Κίλτυ ἐπέφεραν τὴν αἰσίαν ἐκείνην τοῦ στρατηγήματος.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ καὶ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ εἰς τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν Κωνστ. Σάθα ὑπὸ Ἀνδρονίκου Κ. Δημητρακοπούλου 1871.

Ὁ ἐν Λειψίᾳ αἰδέσιμος ἀρχιμανδρίτης Κ. Ἀνδρόνικος, ἐξακολουθῶν φιλοτίμως τὰς περὶ τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς κινήσεως περιόδου ἐρεύνας αὐτοῦ¹⁾, ἐξέδοτο τὸ ἀνωτέρω πόνημα ὅπως συμπληρώσῃ, ἐπιδιορθώσῃ, ἀνασκευάσῃ, ὅς δ' εἰπεῖν καὶ στηλιτεύσῃ τινὰ τῶν ἐν τῇ *Νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ* τοῦ Κ. Σάθα περιεχομένων. Καὶ τοῦτο μὲν ἄριστον καὶ ἀπαραίτητον, διότι διὰ μόνον τοιαύτης βασάνου θέλει κατορθωθῆ, μεταξὺ τοῦ χάους ἐν ᾧ κείνται τὰ τῆς φιλολογίας ταύτης, μεθοδικώτερός τις καὶ ἀληθεύστερος καὶ κριτικώτερος ἔλεγχος τῶν πρὸ ἡμῶν φιλοπονηθέντων. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο, διότι τὸ χάος βαθὺ καὶ τὰ πονήματα, τὰ χειρόγραφα κατ' ἐξαιρέτην, διεσκορπισμένα εἰς τὰς ἀπανταχοῦ βιβλιοθήκας ἰδιαιτέρας τε καὶ δημοσίας, ἀπαιτοῦνται καὶ πολλοὶ καὶ πολλῶν πόνοι, καὶ χρόνος μακρὸς καὶ οὐ μικρὰ δαπάνη. Ἐδὲν ἀρνούμεθα, ἐλέγομεν μόλις πρὸ μηνὸς ὁμιλοῦντες περὶ τῶν τοιούτων ἐρευνῶν, ὅτι καὶ αἱ μέχρι τοῦδε διεξαχθεῖσαι καὶ αἱ καθ' ἑκάστην διεξαχόμεναι λείπονται καὶ εἰρμοῦ καὶ ἀκριβείας καὶ ἐπιστάσεως κριτικῆς, συσσωρεύονται ὅμως ὡς ὕλη, ἣν χεῖρ ἀρχιτέκτονος, εὐμοιραῦντος καὶ τοῦ χρόνου καὶ τῶν τρόπων ὧν στεροῦνται οἱ καθ' ἡμᾶς ἐρευνηταί, θέλει μεταχειρισθῆ εἰς οἰκοδομὴν τῆς καθόλου ἱστορίας τῶν ζοφερωτέρων χρόνων τῆς Ἑλλάδος²⁾. Οὕτω πως πράττομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ πολλῶν ἔτων ὡς πρὸς τὰς λέξεις ἰδίως, τὰς φράσεις καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἀποταμιεύομεν μὲν αὐτὰς εἰς τὴν *Πανδώραν*, καὶ ἀποταμιεύομεν μετὰ σπουδῆς φοβούμενοι μὴ ἐξαφανισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ τῆς ἀκαθάρτου τοῦ πολιτισμοῦ εἰσβολῆς, καταλείπομεν δὲ

¹⁾ Ὁρα καὶ τόμ. ΚΑ' Πανδ. σελ. 37.

²⁾ Πανδ. τόμ. ΚΒ', σελ. 47.

εἰς ἄλλους τὴν ἑτυμολογίαν καὶ τὴν κατὰ γραμματικὴν ἐξέτασιν. Ἄξιον δὲ σημειώσεως ὅτι καὶ ὁ σεβασμιος ἀρχιμανδρίτης τὰ αὐτὰ ἀπαραλλάκτως προσέθει. «Ἐκαστος, γράφει ἐν τῷ ἀνά χειρας πονηματίῳ, ἕκαστος λόγιος Ἕλληνα ὀφείλει νὰ συλλέγη τοιαύτην ὕλην καὶ νὰ τὴν σωρεύῃ που, ὅπως τὴν ἔχη πρόχειρον ὁ μέλλων Ἕλληνα ἀριστοτέχνης, ὃς θὰ ἀνεγείρῃ τὸ ποθοῦμενον ὁλοσχερῆς καὶ λαμπρὸν φιλολογικὸν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος οἰκοδόμημα¹⁾». Συγγνωστά ἄρα, κατὰ δικαιοσύνην μάλιστα, οὐχὶ κατ' ἐπιείκειαν, τὰ ἐλισθήματα εἰς ἃ ἐξ ἀνάγκης ὑποπίπτει ὁ παρεισδύων εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον. Ναὶ μὲν ἄπορον φαίνεται εἰς τὸν δεύτερον ἐρχόμενον, τὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντα τοὺς καρπούς τῶν πόνων τοῦ πρώτου, πῶς ἠμάρτησεν οὗτος περὶ πράγματα πολλάκις εὐτελεῖ μὴ λησμονῆ ὅμως ὅτι τὸν δεύτερον διαδέχεται τρίτος, καὶ τὸν τρίτον τέταρτος καὶ οὕτω καθέξῃς, ἕως οὗ διορθουμένων ἀλλεπαλλήλως τῶν πρώτων ἀναποφεύκτων σφαλμάτων καταντήσωμεν εἰς τὸ τέλειον· καὶ ἐκ τούτου ἐγεννήθησαν αἱ λέξεις προκοπῆ καὶ πρόδοος.

Ἐκ τῆς ἀληθείας ταύτης ὀρμώμενοι εὐγνωμονοῦμεν μὲν τῷ ἐπανορθοῦντι τὰ ἠμαρτημένα ἀρχιμανδρίτη, δὲν παύομεν ὅμως θαυμάζοντες καὶ τοῦ συγγραφέως τῆς *Νεοελληνικῆς φιλολογίας* τὴν καρτερίαν καὶ ἐπιμονὴν μεθ' ὧν ψηλαφῶν ἐν τῷ σκότει ἀνεῦρε καὶ ὄνόματα καὶ πονήματα μέχρις αὐτοῦ ἄγνωστα καὶ εἰς τοὺς δοκιμωτέρους τῶν καθ' ἡμᾶς φιλολόγων.

Ὅτι καὶ τινὰ μὴ ἀκριβῆ ἢ καὶ ἀνεπίστατα παρεισέφευσαν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ Κ. Σάθα, εἶπομεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν πρώτων· ἀλλὰ καὶ λέγοντες δὲν ἐλησμονοῦμεν ὅτι τὸ σύγγραμμα ἔμελλε νὰ ὑποβληθῆ εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅτι ἡ ταχθεῖσα προθεσμία δὲν ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιχειρήματος, τῶν ζητημάτων, εἰς ὧν τὴν λύσιν ἐνίοτε οὐδ' ἄκραν μίτου εἶχεν ὁδηγόν, ὄντων πολλῶν καὶ ποικίλων. Διὰ τοῦτο δὲν κρίνομεν δίκαιον νὰ καταλογισθῶσιν αἱ ἐλλείψεις πᾶσαι εἰς βᾶρος τοῦ συγγραφέως.

Αἱ ἐλλείψεις αὗται, κατὰ τὰς *Προσθήκας* καὶ *Διορθώσεις*, εἰσὶ πολλὰπλαῖ χροнологίαι ἐσφαλμέναι· διχοτομίαι συγγραφῶν· κρίσεις ἄτοποι· ἀντιφάσεις· εἰδήσεις ἀτελεῖς· παρερμηνεῖαι· ἀπόδοσις συγγραμμάτων εἰς ἄλλους ἢ τοὺς συγγραφεῖς καὶ παροράματα.

Αἱ χροнологικαὶ εἰσὶ τῶντι αἱ σπουδαιότεραι· ὁ Καρυοφύλλης καὶ ὁ Νοταρᾶς φέρ' εἰπεῖν φαίνονται συγγράροντες ἢ διδάσκοντες ἑπταετείς (σελ. 3). Ὁ Βησσαρίων (6), ὁ Μάρουλλος (7), ὁ Μαργούνιος (19), ὁ Μπαλάνος (90), παρίστανται ἐνεργοῦντες εἰς χρο-

νικὰς περιόδους καθ' ἃς οὐδὲν ἐνήργησαν ἢ καὶ δὲν ἦσαν πλέον ἐν τοῖς ζῶσι (42), καὶ βιβλία τυποῦνται εἰς ἔτη καὶ μέρη καθ' ἃ δὲν ἐτυπώθησαν (12).

Τὰ ἐκ τοῦ Λατινικοῦ περὶ Βησσαρίωνος (6) καὶ περὶ Βουστρωνίου (42) ἐξελέγχονται ὡς κακῶς ἐρμηνευθέντα. Ὁ Νικόσιος φαίνεται ἀποθανὼν δις (53). Ὁ Μάξιμος Καλλιπολίτης λέγεται αἰρετικὸς διότι παρέφρασε τὴν ἱερὰν γραφὴν εἰς τὴν καθομιλουμένην (49). Ὁ τῶν Ἱεροσολύμων πατριάρχης Δοσίθεος ἰσορεῖται γένος τοῦ περιφανοῦς τῶν Νοταρῶν οἴκου, ἐνῶ κατήγετο ἐξ ἀφανοῦς οἰκαγενείας τῆς Ἀραχώθης (61). Ὁ μαθητὴς τοῦ Πηγᾶ Μάξιμος ποῦ μὲν γράφεται Μανουὴλ, ποῦ δὲ Μάξιμος (35). Βιογραφοῦνται ὡς συγγραφεῖς ἄνδρες μηδὲν σύγγραμμα καταλιπόντες (8). Τοῦ ρήτορος Μανουὴλ (10), τοῦ Μελετίου Πηγᾶ (18), τοῦ Γαβριὴλ Σεβήρου (32), τοῦ Χριστοφ. Ἀγγέλου (45) τὰ συγγράμματα ἢ τέμνονται εἰς πολλὰ ἢ κακῶς ἐπιγράφονται. Ἄλλων, οἷον τοῦ Βησσαρίωνος (4), πολλὰ συγγράμματα δὲν ἀναφέρονται, καὶ ἄλλων, οἷον Μάρκου τοῦ Ἐφέσου (2) καὶ Βησσαρίωνος (4) τὰ φιλοπνήματα ἀποδίδονται εἰς ἑτέρους.

Ἴδου ἐν γένει εἰς τί περιστρέφονται αἱ *Προσθήκαι* καὶ *Διορθώσεις*. Καλὸν ὅμως νὰ ἐξετάσῃ τις ἄλλος, διότι ἡμεῖς οὐδὲν βοήθημα ἔχομεν πρόχειρον, ἀν πᾶσαι εἰσιν ἀλάνθαστοι. Ὁ μὲν τῆς *Νεοελληνικῆς φιλολογίας* συγγραφεὺς λέγει, παραδείγματος χάριν, τὸν πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων Δοσίθεον, ἔλκοντα τὸ γένος ἐκ τοῦ ἐν Κορινθίᾳ οἴκου τῶν Νοταρῶν, ὁ δὲ τῶν *Προσθηκῶν* καὶ *Διορθώσεων* βεβαιῶσι τὰναντία. Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατᾷ ἡμᾶς ἡ μνήμη αὐτοῦ ὁ Δοσίθεος μαρτυρεῖ που τῶν ἰδίων συγγραμμάτων τὴν κατὰ Σάθην καταγωγὴν. Τὰ τοιαῦτα ἔπρεπε νὰ ἀνακρίνωνται προσεκτικώτερον ὑπὸ τῶν ἀγωνοδικῶν. Μανθάνομεν δ' ἐν τῷ μεταξὺ ἑτερόν τι σπουδαιότατον, ὅτι ὁ Κ. Ἀνδρόνικος παρεσκεύασε καὶ ἔτοιμα ἔχει εἰς ἐκδοσιν πολλὰ, παρ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα εἰς τὰς ἐν Εὐρώπῃ βιβλιοθήκας, περὶ τῆς προκειμένης φιλολογίας, ἃ τινὰ ὅμως δι' ἐλλείψιν φιλοτίμων ἐκδοτῶν κινδυνεύουσι νὰ γίνωσι παρανάλωμα τοῦ πανθαμάτορος χρόνου.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης ψέγει ἐνίοτε καὶ τὸ λεκτικὸν τοῦ Κ. Σάθα. Ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα παραμελεῖται ἀπὸ τινος ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν συγγραφομένων, ὁμολογεῖται κοινῶς. Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη καὶ ἐπέκεινα πάντων τῶν ποιητικῶν καὶ φιλολογικῶν διαγωνισμάτων οἱ κριταὶ καταδεικνύουσι τὴν ἀμέλειαν ταύτην, καὶ προχθὲς ἔτι οἱ τοῦ ῥοδοκανακείου διαγωνίσματος ἐνόμισαν ἀναγκαῖον νὰ ἐνδιατρίψωσιν ἐκτενέστερον εἰς αὐτήν. Καὶ ἐνχιδιέτριψαν ὀρθῶς· διότι ὡς τῶν γυναικῶν τὸ κάλλος περιβιλλόμενον ἐσθῆτα ἀτημελεῖ καὶ ῥυπαρὰν, δὲν ἀνεφαίνεται καθ' ὅλην πύ-

¹⁾ Προσθ. καὶ Διορθ. σελ. 1.

τοῦ τὴν λάμπειν, ἐσθ' ὅτε μάλιστ' αὖ καὶ ἀμαυροῦται, οὕτω καὶ τὸ τῶν ἰδεῶν τῶν ἐχουσῶν τὸ ἔνδυμα ἀπροσφυές, διάστροφον καὶ ξένον, καὶ ὅταν ἀνακαλύπτεται ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου, καθίσταται φορτικόν καὶ ἄχαρι. Ἐπειδὴ δὲ ἀκανόνιστος εἰσέτι ἡ γλῶσσα, ὁ Ἕλληνας συγγραφεὺς πλὴν τῆς εὐρέσεως πρέπει νὰ ὑποβάλλεται καὶ εἰς δευτέραν ἐργασίαν, οὐδὲν ἦτον τῆς πρώτης ἀπαραίτητον, τὴν τῆς ἐκθέσεως· ἀξιοὶ δὲ ἡ ἐκθεσις πλοκὴν ἰδιάζουσαν τῇ γλώσσῃ, λέξιν κυρίαν, σαφήνειαν καὶ χάριν. Ναὶ μὲν ἀξία πολλῶν ἐπαίνων ἡ προθυμία τῶν σπουδαζόντων εἰς πλουτισμὸν τῆς καθ' ἡμᾶς φιλολογίας διὰ συγγραφῶν· ἀλλ' ἂς προσέχωσι μὴ ἀκούσωσι τὸ τοῦ Ζεῦξιδος πρὸς τὸν Ἀγαθάρχον. «Καὶ τοι ποτέ φασιν Ἀγαθάρχου τοῦ ζωγράφου μέγα φρονούντος ἐπὶ τῷ ταχῦ καὶ βραδίως τὰ ζωα ποιεῖν, ἀκούσαντα τὸν Ζεῦξιν εἰπεῖν· «Ἐγὼ δὲ πολλῷ χρόνῳ.» Ἡ γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης, προστίθῃσιν ὁ Καιρωνεὺς, οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ κάλλους ἀκρίθειαν· ὁ δ' εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν»¹⁾.

ΜΟΙΡΑΙΑΣ.

ΘΕΟ

ΤΑΝΤΑΛΟΣ.

«Δρόσον! δρόσον! . . ὕδωρ μέν,
Διαυγές, γλυκὸ, ὠραῖον,
Εἰς τὰ χεῖλη πῶς δὲν πίπτεις;
Εἰς τὴν δίψαν πῶς δὲν βίπτεις
Βάλσαμον, τὴν φλογεράν;

Πῶς πῦρ με κατακαίει!
Πόσῃν λάβραν ἀποπνέει
(Δι' ἧς τήκεται καὶ λίθος!)
Τὸ πανοικτιστόν μου στήθος,
Φέρον φοβεράν ἄράν;

—Μὴ τὴν πείναν νὰ κορέσω
Κἂν ποτε θὰ ἐμπορέσω;
Δένδρα! δένδρα! εὐσπλαγχνίαν
Δὲν αἰσθάνεσθε κάμμιαν;
Βότερες καὶ καρποὶ γλυκαῖς!

Τανυόμενος πρὸς τ' ἄνω
Αἰωνίως, μόλις φθάνω
Νὰ σᾶς θίξω, καὶ ἐν βίᾳ
Φεύγετέ με! . . δυστυχία! . .
ὦ! ποιητῆς μου τῆς κακῆς!—

ὦ σταγόνες! . . οὐρανίαν
Ὑπὲρ νέκταρ, σεῖς, οὐσίαν
Ζωογόνον καὶ ἡδίστην,
Δωρεῖν πασῶν ἀρίστην,
Ἐνοταλάξατέ μοι νῦν!

¹⁾ Πλούτ. ἐν βίῃ Περικλ. II'.

«Ἀχ! δίψῳ καὶ πυρπολοῦμαι!
Μάτην ὅμως αἰωροῦμαι!
Θέλων, ὕδωρ, νὰ σὲ φθάσω,
Πίνων, πίνων νὰ χορτάσω
Σὲ, τὴν θείαν ἠδονήν!

Ἄφθονώτατος ἐμπρὸς μου
Ῥέεις, ῤεῖς θησαυρὸς μου!
Ἐκ τοῦ βράχου κάτω τρέχεις,
Ἄλλ' οὐδὲ τὸ στόμα βρέχεις,
Ὅ προτείνω ἀνοικτόν!

ὦ θεοί μου! ποῖα φρίκη!
Ποῖα μαύρη καταδίκη!
ὦ ἀνηλεεῖς, σεῖς, λίθοι!
Πῦρ μ' ἀποτεφοῖ τὰ στήθη!
Δότε, δότε τὸ ποτόν!

Βράχε! μὴ καὶ σὺ νὰ πέσης
Καθορμᾶς; νὰ μ' ἀφαιρέσης
Τὴν πνοήν; νὰ μὲ συντρίψης
Κ' εἰς τὰ βάθη νὰ μὲ βίψης;
—Οἶμοι! πῶς με ἀπειλεῖ!—

Πάλιν σείσασαι καὶ πάλιν
Ἄνωθ' ἐν μου! . . ποῖαν ζάλην
Προξενεῖ μοι αὐτ' ἡ θεά
Ἡ δεινὴ, ἡ φρικαλέα!
—Ταλαινά μου κεφαλή!—

Ὑδωρ! ὕδωρ! καίω! καίω!
Καίω, μόλις ἀναπνέω . . .
Δρόσον θέλω, δότε δρόσον,
Κατασδέσατε τὴν νόσον,
Ὑποχθόνιοι θεοί!

Φεῦ! φεῦ! μάτην στένω, μάτην
Μοῖραν τὴν στογερωτάτην;
Βάσανός μου αἰωνία
Δίψα τήκει με ἀγρία,
Καὶ οὐδὲν τὴν ἄλλοιοι!»

ΙΞΙΩΝ.

«Ἐλλαχεν ἄλλος τοιαύτην ποτὲ τιμωρίαν ἐν «Ἄδῃ;
Ἐπὶ τροχοῦ κυλινδοῦμαι ἀπαύστως ὁ τάλας Ἰξίων . . .
— «Στήθι, τροχῆ, πρὸς ἀνθρώπων, θεῶν καὶ δαιμόνων ἀπάντων!
Πρὸς οὐρανοῦτε καὶ γῆς, πρὸς τοῦ ἄδου αὐτοῦ, τοῦ καρτάρου!
Ἴν' ἀναπνεύσω—βρω—ἐπὶ μίαν στιγμὴν κἂν καὶ μόνην . . .»
Τρέχει καὶ τρέχει ἐκεῖνος, ἀκράτητος πάντοτε τρέχει,
Ἰλιγγίων δ' αἰωνίως κ' ἐγὼ μετ' αὐτοῦ κυλινδοῦμαι,
Θνήσκων καὶ ζῶν κ' αἰσθανόμενος ἅμα κ' ἀναίσθητος μένων.
Καὶ τοι, στρεφόμενος οὕτως, ὡς ἄνθρωπος εἴζομαι μόλις,
Ὅτι τὸ ἦμισυ μένω, τὸ ἄλλο δ' ἐκτρίβομαι κόνις!»

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

«Γύψ μου δετμῶτός τὸ ἦπαρ ἀπαύστως ἐνταῦθα σπαράσσει.
Ἀναγεννᾶται δ' αὐτὸ, ἵνα πάλιν αὐτὸς τὸ σπαράσσει!
Ἦρπασα πῦρ τ' οὐρανοῦ καὶ τὰς τέχνας ἐδίδαξα πάσας
Εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, οἰκτεῖρας τὴν μαύρην του μοῖραν.
Ἐπὶ τοῦ βράχου λοιπὸν ὁ ὑπέρτατος ἄρχων τοῦ κόσμου
Προσπασσαλεύσας με Ζεὺς τυράννη δι' ἄγριον βασιάνων.
Δικαιοσύνη ἰδοῦ! νομιμότης κ' εὐγένεια τρόπων
Τοῦ πανισχύρου, μεγίστου θεοῦ, τιμωροῦντός με οὕτω,